

Гордън Диксън
Трудна задача

Кари Хармън беше млад човек, на когото не липсваха способности. Достатъчно интелигентен, той се издигна като адвокат в лоуланското общество, а такова нещо не се постига лесно на Венера. Беше проявил и прозорливост, за да укрепи положението си, като се ожени за дъщерята на един от най-големите износители на наркотици. Въпреки това от научна гледна точка той си оставаше лаик, а на лаиците, понеже са невежи, никога не бива да се позволява да си играят със сложни технически устройства, защото това със сигурност води до бели, така както ако едно дете си играе с кибрит.

Съпругата му беше решителна жена и сигурно понякога щеше да се справя с нея трудно, ако тя не проявяваше глупостта да го обича. Но понеже той изобщо не я обичаше, беше му както лесно, така и удобно да слага край на всякакви разpravии, като изчезне за няколко дни, докато страхът ѝ, че може да го изгуби завинаги, не я принудеше да отстъпи както си му е редът. Всеки път, когато изчезнеш, Кари се постараваше да се скрие на ново и тайно място, където нито precedentите от последните години, нито навичите му, които тя познаваше, можеха да ѝ помогнат да го открие. Въщност доставяше му удоволствие да мисли за нови и необикновени убежища. Търсенето им се превърна за него в любимо занимание.

Ето защо в този сив зимен следобед настроението му беше приповдигнато. Спусна се (без предварително да предупреди) до метеорологичната станция на Бърк Макинтайър високо в Самотните планини – на късана верига от пустинни брегове край венерианското Северно море. Стигна до купола, като превари виелицата само с няколко минути, и сега, скрил от бурята малкия двуместен самолет и утолил глада си с най-хубавото от запасите на домакина, Кари седеше и се наслаждаваше на приятната обстановка, заслушан в ледения вятър, движещ се със скорост двеста и четирийсет километра в час, който напразно блъскаше отвън в свода над главата му.

– Още десет минути и щях да закъсам – каза той на Бърк.

– Да закъсаш ли? – изсумтя Бърк. Той беше огромен рус мъж с едри черти на лицето, който изпитваше незлобливо презрение към цялото човечество с изключение на избраното съсловие от метеоролози. – Вие, хората от равнината, сте прекалено свикнали с райската градина там. Още десет минути и можеше да бъдеш запокитен върху един от близките върхове, и чак напролет спасителната група щеше да събере костите ти.

Кари се засмя – не му се вярваше.

– Опитай, щом не ми вярваш и си чак дотам глупав, та не го проумяваш – рече Бърк. – На мене и косъм няма да ми падне от главата. Можеш още сега да си вземеш въшката и да излетиш.

– Малко ме познаваш – каза Кари. – Предпочитам удобството. Пък и що за отношение към един гост, ако го изхвърлиш навън в бурята в мига, когато е пристигнал?

– Хубав гост, няма що! – измърмори Бърк. – Ръкувах се с тебе след абсолвентските изпити, шест години изобщо не ми се обади, а сега чукаш на вратата ми тук, на края на света.

– Не бях предвидил идването си – каза Кари. – Това е основно правило в живота ми. Не бива да се предвижда нищо, Бърк. Иначе човек може да умре от скука.

– А иначе да умре преждевременно – допълни го Бърк.

– Ако се води от погрешни подбуди – каза Кари. – Ако е толкова глупав, че изведнъж му се прииска да скача от канари или да играе на руска рулетка, той и без това няма защо да живее.

– Кари, ти не разсъждаваш задълбочено – каза многозначително Бърк.

– А ти пък се задълбаваш – засмя се Кари. – Не е ли по-добре да спреш да ме обиждаш и да ми разкажеш нещо за себе си? Какво представлява отшелническият ти живот? С какво се занимаваш?

– С какво се занимавам ли? Работа – отвърна Бърк.

– И какво по-точно? – настояваше да знае Кари, като се намести удобно на стола. – Пускаш ли метеорологични балони? Слагаш ли навън кофа, за да измериш колко сняг е навялял? Наблюдаваш ли звездите? Кажи де!

Бърк поклати глава и се усмихна снизходително.

– Е, щом настояваш да те забавлявам – рече той, – ще ти кажа, че не върша нищо чак толкова забележително. Седя на бюрото и подготвям метеорологичните сведения, които предавам в Центъра долу в Главния град.

– Значи така! – Кари го заплаши с пръст. – Сега те хванах натясно! Излиза, че много-много не се престараваш. Сам си тука. Тогава кой прави измерванията?

– Машината, разбира се. В тези станции има Мозък, който върши тая работа.

– Още по-зле за тебе – рече Кари. – Значи си седиш вътре на топло, докато някакъв нещастен Мозък обикаля навън в снега и върши цялата ти работа!

– Намираш се по-близо до истината, отколкото предполагаш – каза Бърк. – Няма да ти навреди, ако научиш малко подробности за механичните чудеса, благодарение на които водиш щастлив живот, потънал в невежество. Напоследък по отношение на автоматизацията в метеорологичните станции бяха направени прекрасни промени.

Кари се усмихна подигравателно.

– Не се шегувам! – Лицето на Бърк се оживи. – Мозъкът, с който разполагам тук, е последната дума на техниката в тази област. Всъщност внедрен е съвсем отскоро, допреди няколко месеца разполагах само със събирач на данни и с компютър. Механизмът събираше сведенията и ми ги предоставяше. След това трябваше да ги систематизирам за изчислителната машина, която известно време ги обработваше, а после ми даваше резултати, които на свой ред трябваше да се подготвят на долния етаж за предаване в Центъра.

– Доста уморително ми се вижда – измърмори Кари и протегна ръка да вземе чашата си, поставена наблизко върху масичката до креслото. Бърк не му обърна внимание, погълнат от описанието на техническите средства, за които говореше.

– Човек беше постоянно зает, защото данните постъпваха без прекъсване. Имах чувството, че вечно изоставам, защото още докато обработвах дадено количество, вече се беше събрало ново. В станция като тази се съсредоточават данните от измерващи устройства, разположени на площ от около осемстотин квадратни километра, и човешките възможности позволяваха само набързо да се извлече най-важното от постъпилите сведения и да се нахвърли най-обща картина, с която да се заемат калкулаторът. После, тежеше ми и отговорността да се грижа за станцията и за себе си. Но сега – каза Бърк, като се наведе напред и посочи с пръст посетителя си – разполагам с нова инсталация, която събира данните направо от всички наблюдателни устройства, преработва ги във вид, удобен за изчислителната машина, и се занимава с целия процес до получаването на крайните резултати. Единственото, което остава да бъде направено от мене, е да очертая общата картина и да я предам в Центъра. Нещо повече. Мозъкът се занимава с електростанцията, осигурява отоплението и осветлението, автоматично следи поддържането на базата. Реагира на команди, дадени с човешки глас, за да прави ремонти или корекции, а една отделна част от инсталацията се занимава с решаването на теоретични въпроси.

– Нещо като малко тенекиено божество – каза заядливо Кари. Беше свикнал да му се обърща внимание и се подразни от факта, че Бърк явно

предпочиташе да говори надълго и нашироко за някаква машина, вместо да се занимава с изключителния си гост, който, за сведение на метеоролога, се беше отбил, за да разведри отшелническото му всекидневие.

Бърк го погледна и се изсмя.

– Не малко, а голямо тенекиено божество, Кари! – рече той.

– Вижда всичко, знае всичко, казва всичко, а? И никога не прави пропуски. Безпогрешно е, така ли?

– Може и така да се каже – отговори Бърк, все още с усмивка на лицето.

– Но изброените качества не са достатъчни, за да издигаш никаква машинария в ранга на бог. Липсва една основна съставка: независимостта. Боговете никога не се чупят.

– И с този е така.

– Преувеличаваш, Бърк – укори го Кари. – Обуздай въодушевлението си, защото те води до заблуда. Няма съвършени машини. Една-две жици се преплитат, някоя платка изгаря и какво става тогава с твоето чудо? Прас! Излиза от строя.

Бърк поклати глава.

– В него няма жици – каза той. – Съединява се посредством лъчи. Колкото до платките, изгарянето им не може да спре обработването на дадените данни. Информацията просто се премества в блок, който в момента не се употребява, а самата машина автоматично оправя повредата. Сега ще ти обясня, Кари. В този модел нито един блок не изпълнява специфична функция. Всеки от тях – а те са двайсет на брой, два пъти повече, отколкото би трябвало за станция като тази – може да изпълнява всякаква работа, от включване на топлинната инсталация до задействане на изчислителната машина. Ако се появи прекалено голям проблем, който не може да се поеме от един блок, присъединява се някой от неангажираните блокове и така нататък, докато положението се овладее.

– Е добре, но какво би станало, ако се случи да изникне въпрос, който изисква участието на всички налични блокове, а дори и те са недостатъчни? Няма ли машината да се претовари и да гръмне?

– Много ти се иска да й откриеш несъвършенства, нали, Кари? – рече Бърк. – Отговорът на твоя въпрос е отрицателен. Теоретично не е изключено машината да се натъкне на проблем, който да ангажира всички блокове, а дори и те да не достигнат. Например, ако станцията изведнъж хвъркне във въздуха и се понесе нанякъде, без да е ясно каква е причината за това, блокът, който първи прецени положението, ще изпрати

сигнали за помощ, докато не се включат и всички останали блокове, докато не се оставят на заден план всички други функции, които изпълнява машината. Но дори и тогава системата няма да се претовари така, че да излезе от строя. Блоковете ще продължат да обработват проблема, докато изградят теория, обясняваща защо летим във въздуха и какво може да се направи, за да бъдем върнати на мястото си и да продължим да изпълняваме програмата си.

Кари се изправи и щракна с пръсти.

– Много просто тогава! – рече той. – Ще отида и ще кажа на машината ти, като я включа на вербален контакт, че ние летим във въздуха.

Бърк избухна в смях.

– Ама че си глупак, Кари! – рече той. – Да не би да си мислиш, че хората, които са конструирали машината, не са предвидили възможността да се даде устно погрешна заповед? Казваш на машината, че летим във въздуха. Тя веднага проверява дали е така, като прави собствени наблюдения, учтиво те осведомява: „Извинете, вашето твърдение е невярно“, след което забравя цялата история.

Кари присви очи, а на страните му избиха две червени петна, но не престана да се усмихва.

– Остава секторът ѝ за теоретични разработки – измънка той.

– Така е – съгласи се Бърк, който явно добре се забавляваше. – И можеш да го използваш, като отидеш и му кажеш: „Разгледай погрешното твърдение или данните, че станцията лети във въздуха“, и машината веднага ще се залови за работа. – Той поспря, а Кари го гледаше с очакване. – Но машината ще разгледа въпросното твърдение само с блоковете, които в момента не се използват – продължи метеорологът. И ще ги преотстъпи в мига, когато в някой от секторите, обработващи истински данни, се появи нужда от тях.

Той свърши, като гледаше Кари весело и присмехулно. Кари обаче мълчеше.

– Откажи се, Кари! – каза накрая Бърк. – Няма смисъл. Нито бог, нито човекът, нито Кари Хармън биха успели да попречат на моя Мозък да изпълни вярно дълга си.

Очите на Кари блеснаха, тъмни и загадъчни под клепачите. Един дълъг миг той седя и гледа, след което тихо каза:

– Мога да го направя.

– Какво можеш да направиш? – попита Бърк.

– Мога да изиграя машината ти – отвърна Кари.

– О, остави тая работа! Много сериозно го взе. Ами ако не успееш

да измислиш ребус, който да хвърлиш на машинарията? Никой не е способен да го направи.

– Казах, че мога да го направя.

– Разбери веднъж завинаги, това не е възможно. А сега престани да търсиш недостатъци в нещо, за което е доказано, че няма недостатъци. Да сменим темата.

– Залагам пет хиляди кредита – каза Кари, като нарочно говореше бавно, – че ако ме оставиш насаме с машината за една минута, мога да я изкарам от строя завинаги.

– Не ми трябва парите ти, макар че пет хиляди кредита е заплатата ми за цяла година. Грешката ти е там, Кари, че никога не си могъл да понесеш мисълта, че губиш. Откажи се от тая работа!

– Или се хващай на бас, или млъквай! – рече Кари.

Бърк пое дълбоко въздух.

– Виж какво – започна той и ядът си пролича в плътния му глас, който започна да трепери, – може би сбърках и те подразних с тази машина. Но и ти трябва да се откажеш от мисълта, че ще ме насилиш да призная, че си прав. Нямах представа от технологията, която се крие зад машината, и въобще не ти минава през ума колко съм сигурен, че най-малко ти би могъл да нарушиш работата ѝ. Въобразяваш си, че поне малко се съмнявам, затова блъфираш, щом предлагаш астрономическа сума, за да се хванем на бас. А после, като не се хвана на бас, ще си кажеш, че си спечелил. Виж сега, аз съм сигурен не деветдесет и девет цяло и деветдесет и девет процента и деветдесет и девет десети от процента и така нататък, аз съм сигурен сто процента и причината да не се хвана на бас е, че това ще бъде чист грабеж, пък и когато се разбере, че си изгубил, ще ме намразиш до края на живота си.

– Предложението ми е още в сила – каза Кари.

– Добре! – изкрещя Бърк и скочи на крака. – Щом като настояваш, твоя воля. Съгласен съм!

Кари се ухили, стана и последва Бърк. Излязоха от приятната и просторна всекидневна, където лампите разпръсваха мрака на натежалото от сняг небе зад прозореца, и тръгнаха по къс, облицован с метални плоскости коридор с тръбовидни осветителни тела по тавана. Скоро стигнаха до едно помещение, чиято врата и стена към коридора бяха остъклени. Там Бърк спря.

– Това е машината – каза той, като посочи през прозрачната стена и се обърна да погледне Кари. – Ако искаш да направиш устен контакт с нея, ще говориш оттам, през онзи процеп. Калкулаторът е вдясно, а

вътрешната врата води надолу, към помещението, където са инсталациите за отопление и осветление. Ако си намислил обаче някакъв саботаж с физическа сила, още сега се откажи. Отоплителната и осветителната системи не могат да се контролират от човек дори в случай на бедствие. Управлява ги малък атомен реактор и само на машината е гласувано доверие да се занимава с него, освен в случаите, когато реакторът трябва да се спре, ако, да речем, стане някакво късо съединение или нещо от този род. И цяла седмица да загубиш, няма да проникнеш в защитната й система. Ако пък ти хрумне да влизаш с взлом при машината, да знаеш, че апаратурното табло, на което е процепът, е направено от пет сантиметра дебели метални плоскости, чиито краища са споени с пресоване.

– Уверявам те, че нямам намерение да повреждам нищо – каза Кари.

Бърк бързо го погледна, но в усмивката, изкривила лицето на другия, нямаше и следа от сарказъм.

– Добре – рече той. като отстъпи от вратата. – Давай. Мога ли да почакам тук, или предпочиташ да не съм наблизко?

– А, нямам нищо против да гледаш – каза Кари. – Ние, дето обичаме да си играем с машини, нямаме тайни. – И той се обърна, изглежда иронично Бърк и вдигна нагоре ръцете си. – Нали виждаш, че не съм скрил нищо? Нито в единия, нито в другия ръкав.

– Давай – грубо го подкани Бърк. – Да приключваме с този въпрос. Искам да се върна при чашата си.

– Ей сега – каза Кари и влезе, като затвори вратата след себе си.

Бърк наблюдаваше през стъклото. Кари се доближи до стената редом с процепа и спря на около крачка от нея. Щом стигна там, замръзна на място с гръб към Бърк. Раменете му бяха отпуснати спокойно, ръцете му бяха неподвижни, прилепени до тялото. Горедолу цяла минута Бърк напряга очи, за да установи какво действие се извършва под прикритието на външната неподвижност. После изведнаж се сети и се засмя. „Ами че Кари продължава да блъфира до последно. Надява се, че ще се притесня и ще влезе вътре, за да го спра.“

Отпусна се, запали цигара и погледна часовника си. Оставаша още четирийсет и пет секунди. След по-малко от минута Кари щеше да излезе, принуден да се признае за победен, освен ако не беше измислил някакво фантастично оправдание, което да показва, че поражението му всъщност е победа.

Бърк се намръщи. Начинът, по който Кари винаги отказваше да приеме превъзходството на някого или нещо над себе си, беше почти

патологичен. Ако Бърк не успееше някак да го разсее, Кари щеше да се превърне в доста неприятен събеседник за останалите дни, през които бурята щеше да го задържи в станцията. Щеше да бъде чисто убийство, ако го принудеше да си отиде при ураганния вятър и при температура, която вече сигурно бе паднала под шейсет градуса. Същевременно обаче на метеоролога не му беше приятна мисълта да пълзи по корем заради добрите отношения...

Изведнъж вибрациите от генератора, които Бърк усещаше през вратата и през подметките на обувките си, и които му бяха познати като движението на собствените му дробове, рязко спряха. Трепкащите ленти, закрепени над вентилационното отворище над главата му, също спряха живописния си танц и се отпуснаха вяло, защото въздушният поток, който ги мърдаше, изчезна. Лампите взеха да мъждукат и угаснаха, остана само призрачно бледата светлина, влизаща през дебелиите стъкла на прозорците в двата края на коридора, която разсейваше мрака в него и във вътрешното помещение. Цигарата се изплъзна от пръстите на Бърк, той стигна до вратата с две крачки, влезе и сонното попита Кари:

– Какво направи?

Кари го изгледа насмешливо, отиде до по-близката стена на залата, небрежно се облегна и отвърна:

– Открий, ако можеш.

– Що за налудничави... – започна метеорологът, но се сепна и като човек, който няма време за губене, се спусна към апаратурното табло и се съсредоточи върху индикаторите.

Атомният реактор беше изключен. Вентилационната система не работеше, електрическата инсталация също. Само охраняващите клетки на машината все още пазеха енергията си, защото работната лампа на таблото продължаваше да свети. Големите външни врати, през които можеше да влезе двуместен самолет, бяха затворени и щяха да останат все в същото положение, защото липсваше енергия, която да ги отвори. Видеото, радиото и телетипът също мълчаха безжизнени.

Но машината продължаваше да работи.

Бърк отиде до процепата и натисна два пъти червеното копче, сигнал за тревога.

– Внимание – каза той. – Реакторът е изключен и в нито една от системите освен тебе няма енергия. Защо?

Отговор не последва, макар че червената лампичка на таблото усърдно продължаваше да свети.

– Инати се проклетията, а? – чу се гласът на Кари откъм стената.

Бърк не му обърна внимание и отново натисна копчето.

– Отговори! – заповяда той на машината. – Веднага отговори! Защо не работи реакторът?

Отговор не последва.

Бърк се зае с калкулатора и пръстите му умело се задвижиха по клавиатурата. Подхранвана от собствени запаси енергия в машината, перфорираната лента се изви в нежна бяла дъга и изчезна през един процеп в апаратурното табло. Бърк спря и зачака.

Отговор не последва.

Той дълго стоя и се взира в калкулатора, Сякаш не можеше да повярва, че машината не му се подчинява. После се обърна с лице към Кари.

– Какво направи?

– Признаваш ли, че беше на погрешна позиция? – настояваше да разбере Кари.

– Да.

– И че аз печеля баса? – продължи самодоволно адвокатът.

– Да.

– Тогава ще ти кажа.

Преди да продължи. Кари сложи цигара в устата си и дръпна, за да я разпали. После издуха дълга струя дим, която застина на кълбо в неподвижния въздух на стаята. Понеже отоплителната система вече не вкарваше загрят въздух, помещението бързо изстиваше.

– Твоята чудесна машинарийка може да се справя много добре с метеорологията, но не я бива много по логиката. Доста странно, като се има предвид колко свързани са логиката и математиката – каза Кари.

– Какво направи, питам?

– Ще стигна и дотам, почакай – отвърна Кари. – Както казах, положението е доста странно. Погледни как твоята безпогрешна машина, която сигурно струва няколко милиона кредита, блъска мозъка си върху един парадокс.

– Върху парадокс ли?! – гласът на Бърк приличаше на плач.

– Върху парадокс – доволно изчурулика Кари, – върху един много хитър парадокс. – И продължи вече с нормален глас: – Парадоксът е от операта „Пиратите от Пензанс“ на Гилбърт и Съливан. Когато преди известно време се хвалеше, че твоят приятел не може да се повреди, хрумна ми, че може да се изкара от строя, като му се даде проблем, който е прекалено голям, за да го побере в клетките на механичния си мозък. Спомних си нещичко от лекциите по логика, които слушах преди

войната. Един интересен случай, наречен Парадоксът на Епименид. Забравил съм вече първоначалното описание, лекциите по логика бяха много скучна и заспала работа. Както и да е. Ако аз ти кажа: „Всички адвокати са лъжци“, как можеш ти да прецениш дали твърдението ми е вярно, или невярно, след като аз самият съм адвокат? Ако е вярно, значи аз лъжа, когато казвам, че всички адвокати са лъжци. От друга страна обаче, ако аз лъжа, значи не всички адвокати са лъжци и твърдението ми е невярно. Значи, ако твърдението ми е невярно, то отговаря на истината, а ако е вярно, обратното, и така нататък, и така нататък. – И изведнъж Кари избухна в неудържим смях. – Да можеше да си погледнеш лицето, Бърк! – извика той. – През живота си не съм виждал толкова озадачен човек. Както и да е. Поизмених малко парадокса и го предложих на машината. Докато ти възпитано чакаше отвън, аз отидох до машината и ѝ казах: „Ти трябва да отхвърлиш твърдението, което правя сега, тъй като всички твърдения, които правя аз, са погрешни.“ – Кари спря и погледна метеоролога. – Разбра ли, Бърк? Вкарах в машината това свое твърдение и го оставих да бъде отхвърлено. Но машината не може да го отхвърли, без да признае, че то е правилно, а как би могло то да бъде правилно, щом като според него всички твърдения, които изказвам аз, са погрешни? Разбирам... по лицето ти разбирам, че ти стана ясно. Ох, само да можеше да се видиш отнякъде! Гордостта на метеорологичната служба, сразена от един парадокс!

И Кари се отдаде на нов пристъп на смях, който продължи дълго, цяла минута. Всеки път, когато правеше опит да спре, отново избухваше в смях, щом погледнеше лицето на Бърк, смръщено от пълно объркване. Метеорологът стоеше, без да помръдва и без да говори, но гледаше госта си, като че виждаше призрак.

Накрая, изтощен от смеха, Кари започна да придобива сериозен вид. Като продължаваше да хълца тихо, той се облегна на стената, пое дълбоко въздух и се изправи. През тялото му премина хладна тръпка и той вдигна яката на туниката си.

– А сега, след като вече ти обясних номера, Бърк, можеш да върнеш любимеца си към обичайните му задължения. Започна да става неприятно студено, а дневната светлина, която влиза през прозореца, също не е най-радостното нещо на света.

Но Бърк не направи крачка към контролното табло. Гледаше втренчено, без да се помръдне, и очите му все така сезираха в Кари. Адвокатът се поусмихна.

– Хайде, Бърк. Пускай машината. Можеш да се възстановяваш от

шока и после. Ако те безпокои басът, забрави за него. А ако е въпрос за провала на рожбата ти, не се тревожи, очаквах, че ще е по-зле. Мислех, че нещо вътре ще изгори и въобще ще престане да работи, но виждам, че все още е заета и е включила всички блокове до един в търсене на решението. Предполагам, че насоката, в която се движи, е да търси теория за обобщаването на такива случаи. Това е пътят към решението. И може би ще стигне до него след година-две.

Бърк обаче стоеше все така, без да се помръдне. Кари го изгледа изненадано и попита с раздражение:

– Какво има?

Бърк раздвижи уста, от едното ѝ ъгълче пръсна капчица слюнка.

– Ти... – започна той. Думата, която излезе от гърлото му, приличаше на стенание на умиращ човек.

– Какво?

– Ти си глупак – успя най-после да намери сили Бърк. – Идиот такъв! Тъпак с тъпак!

– Аз ли съм идиот? Аз ли? – извика Кари, като протестираше. – Аз бях прав!

– Да, ти беше прав – каза Бърк. – Беше прекалено прав. Как сега да откъсна машината от твоята задача и да включи реактора, за да имаме топлина и светлина, след като всичките ѝ блокове са заети с разглеждането на твоя парадокс?! Какво мога да направя аз, след като Мозъка е глух, ням и сляп?

Двамата мъже се спогледаха. В стаята се възцари тишина. Издишаният въздух се виждаше като мразовита пара, а далечният вой на бурята, приглушаван от дебелите стени на станцията, сякаш се засили в настъпилата тишина и в него като че прозвуча нотка на свирепа радост.

Температурата в станцията бързо се понижаваше.

1951

КРАЙ

© 1951 Гордън Диксън
© 1988 Огняна Иванова, превод от английски

Gordon Dickson
The Monkey Wrench, 1951

Сканиране и OCR: Мандор, 2001
Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

Складът на световете. Американски фантастични разкази
Първо издание
Библиотека „Фантастика“, № 53

Съставител и преводач ОГНЯНА ИВАНОВА, 1988
Редактор АСЕН МИЛЧЕВ
Художник ВЕНЕЛИН ВЪЛКАНОВ, 1988
Библиотечно оформление ВАСИЛ МИЛОВСКИ
Художествен редактор БОРИС БРАНКОВ
Технически редактор СПАС СПАСОВ
Коректор МАЯ ХАЛАЧЕВА

Индекс 11/95376/6287-12-88
Американска. Дадена за печат м. XI.1987 г. Подписана за печат м. XII.1987 г. Излязла от печат м. III.1988 г. Формат 32/70/100, Изд. Коли 17,50. Печатни коли 27. УИК 18,49. Цена 2,82 лева.

Държавно издателство „Отечество“. Пл. „Славейков“ № 1, София
Държавна печатница „Георги Димитров“, бул. „Ленин“ № 117, София
с/о Jusautor, Sofia

Преводът е направен по: The Penguin Science Fiction Omnibus (1973); The Golden Apples of the Sun (1970); Short Science Fiction Tales (1963); Tiger by Tail, David MacKAY (1951); The Worlds of Clifford Simak (1953).

Предговор: Въведение, Айзък АЗИМОВ (Из предговорът към „Петдесет научнофантастични разказа“, изд. „Колиър-Макмилън“, Ню Йорк, 1962) – с.5–8;
Послеслов: Няколко думи за сборника и авторите – О.И [Огняна ИВАНОВА] – с.426–430.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1041>]